

της **Νίνας Γεωργιάδου***

Ζήσαμε και σήμερα μια μέρα της «κανονικότητάς» μας. Για μας η κανονικότητα πια δεν περιλαμβάνει μόνο να είναι τα παιδιά σου άνεργα και ψυχοπλακωμένα, να μην μπορείς να πληρώσεις τον ΕΝΦΙΑ και να σου 'ρχεται το κατασχετήριο.

Η δική μας κανονικότητα έχει εμπλουτιστεί με δόσεις μαζικού θανάτου σε επαναλαμβανόμενες δόσεις και συσκευασμένου σε μαύρες σακούλες που τοποθετούνται, «γεμάτες», η μια πάνω στην άλλη.

Μια περίληψη λοιπόν της σημερινής μας κανονικότητας.

Ξυπνήσαμε μέσα στην άγρια νύχτα, μ' ένα απ' αυτά τα χτυπήματα του τηλεφώνου που φτάνουν την ταχυκαρδία στο κόκκινο. Κατεβήκαμε, τρέχοντας στο λιμάνι, κουβαλώντας ρούχα, κουβέρτες, τσάγια και την τάση μας για ταχύρρυθμη κατάθλιψη.

Έφτασε το πρώτο πτώμα αξιμέρωτα. Μικρός όγκος μέσα στην κουβέρτα, μάλλον παιδί. Έφτασαν στη συνέχεια 26 επιζώντες. Οι 12 νεκροζώνταντοι, με βαριά υποθερμία. Τους νεκροζώντανους τους φορτώσαμε άρον-άρον στο ασθενοφόρο.

Τους πιο ζωντανούς, τους γδύσαμε, τους τρίψαμε, τους ντύσαμε, ανάμεσα σε πολλά και άνευ ουσίας «OK, my friend, tamam» και όλα αυτά ανακατεμένα με πολλές μύξες και δάκρυα γιατί δεν σε παίρνει να σκουπίζεσαι όταν πρέπει γρήγορα να ντύσεις τον ξυλιασμένο.

Μετά, η κανονικότητά μας περιελάμβανε άλλα 13 πτώματα, μικρού και μεγάλου μεγέθους και την προσπάθεια να μην ξεράσεις.

Πού τους βάζουμε τόσους νεκρούς;

Στη συνέχεια, στα πλαίσια της κανονικότητας, παραλάβαμε δέκα κιβώτια πτωματο-σακούλες. Να τις κάνουμε τι; Ας τες να βρίσκονται σε ώρα ανάγκης.

Είναι εντυπωσιακή η βιομηχανία που λειτουργεί γύρω από το θάνατο.

Η επόμενη φάση περιλαμβάνει σκόρπιες εικόνες στο καταφύγιο.

Η Αλίκη κρατά ακίνητη στην αγκαλιά της τη δεκαπεντάχρονη κοπέλα που έχασε τους γονείς και τα δυο της αδέρφια. Η Αλίκη είναι πιο μικρόσωμη. Απορείς. Ποιος παρηγορεί ποιόν;

Η Βασιλεία έχει μαζέψει τα παιδάκια στη γωνιά, του ψηλοτάβανου θαλάμου, που με χάρη την ονομάσαμε παιδότοπο. Είναι τα παιδιά από αυτούς που ήρθαν προχτές. Από τους σημερινούς δεν σώθηκε ούτε ένα παιδί. Η Βασιλεία λέει με πολύ σιγανή φωνή παραμύθια. Στα ελληνικά. Την ακούνε πάντα, σαν να την

καταλαβαίνουν. Έχει τον τρόπο της.

Το παραμύθι έχει πάντα τον τρόπο του.

Απ' έξω περνάει πάλι το καταδιωκτικό του λιμενικού. Πόσους; Καμιά εικοσαριά;
Πόσοι ήσασταν, Σάμι, στο σάπιο;

Εξήντα ή ογδόντα. Απόκλιση 20 ζωών. Δεν θα βρεθούν ποτέ. Δε θα δηλωθούν καν ως αγνοούμενοι.
Αύριο είναι η μέρα της αναγνώρισης των πτωμάτων. Η κανονικότητά μας θα μεταφερθεί έξω από το νεκροτομείο. Θα έχει λίγη παραπάνω ένταση. Δε λέω. Θα είναι όμως μια κανονικότητα.

Διεστραμμένη μεν, κανονικότητα δε.

Α να! Ο δείκτης του ρολογιού πέρασε ήδη στο αύριο.

Άλλη μια κανονική μέρα θα ξημερώσει σε λίγο.

Κάλυμνος 22/1/2016

**Η Νίνα Γεωργιάδου είναι μέλος της Ομάδας Στήριξης Μεταναστών και Προσφύγων Καλύμνου*

Πηγή: kalygnosola.wordpress.com